

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/5/2021
Identifikačné číslo spisu:	2121010850
Dátum vydania rozhodnutia:	13.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2121010850.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. októbra 2021 v Bratislave, v trestnej veci odsúdenej Y. P., v konaní o podmieniečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdenej Y. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 22. júla 2021, sp. zn. 5 Ntc 7/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdenej Y. P. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 22. júla 2021, sp. zn. 5 Ntc 7/2021, podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona žiadosť odsúdenej Y. P. nar. XX. U. XXXX, t. č. ÚVTOS Nitra (ďalej aj „odsúdená“ alebo „sťažovateľka“) o podmieniečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 13. januára 2015, sp. zn. 6 Ntc 12/2014, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Brne z 24. mája 2013, sp. zn. 53T/1/2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc zo 6. novembra 2013, sp. zn. 3To/103/2013 a rozsudkom Okresného súdu Trnava z 14. novembra 2017, sp. zn. 2T/62/2010, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podala odsúdená v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 22. júla 2021, riadne a včas sťažnosť.

Potom čo odsúdená v písomnom odôvodnení sťažnosti zrekapitulovala napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie, konštatovala, že argumentácia krajského súdu, ktorý nevyhovel jej žiadosti o prepustenie, bola veľmi vágna a nepresvedčivá. Pričom súd sa zaoberal dôkazmi v jej neprospech a neprihliadal na dôkazy v jej prospech ako snahu polepšiť sa, kritický postoj k trestnej činnosti a jej záujmu viesť riadny život. Rovnako tak sa nestotožnila ani s tvrdením súdu, ktorý konštatoval nesplnenie materiálnej podmienky potrebnej na prepustenie z väzby na slobodu. V nadväznosti na to uvidela, že samotný počet disciplinárnych pokarhaní v priebehu 5 mesiacov z celkového doteraz vykonaného trestu viac ako 11 rokov nemôže byť dôvodom toho, že sa tentokrát už skutočne nepolepší. Poukázala pritom na odôvodnenie krajského súdu, v ktorom ten zdôrazňoval skutočnosť, že aj napriek dlhodobému dobrému

správaníu nie je možné prehliadnuť skutočnosť, že bola počas 5 mesiacov 18-krát disciplinárne potrestaná. Vzhľadom na jej správanie a vystupovanie vo výkone trestu odňatia slobody nemožno tvrdiť, že plnením povinností a svojím správaním preukázala alebo došlo k zmene návykov a nevhodných charakterových vlastností, ktoré viedli k páchaniu trestnej činnosti, keďže sa u nej počas výkonu trestu objavilo opakovane nežiaduce a nevhodné správanie. Mala za to, že takáto konštatácia je nesprávna a krajský súd nesprávne posúdil materiálnu podmienku. Nakoľko 11 rokov vo výkone trestu riadne plnila všetky povinnosti, mala pracovné návyky, disciplinárne odmeny a potom v období 5 mesiacov bola súdom 18-krát disciplinárne potrestaná, a to na základe excesov a skratkového konania. Preto vyjadrila obavu, že sa voči nej správal ústav neštandardne, nakoľko z celkového hľadiska je podľa nej viac než zrejmé, že toto nie je možné. V ďalšej časti svojho podania poukázala na teoretickú stránku termínu polepšenia s odkazom na komentár k Trestnému zákonu. Rovnako tak sa zoberala aj teoretickými východiskami hodnotenia osoby páchatela, vývoja jeho správania, jeho života a ďalších atribútov, zohľadňujúcich možnosti jej podmieneného prepustenia na slobodu. Ozrejmila problematiku ukladania trestov s prihliadnutím na výklad pojmov individuálnej, ako aj generálnej prevencie trestu. Vyjadrila presvedčenie, že súd nesprávne posúdil podmienky na podmienené prepustenie s tým, že s odkazom na komentár k Trestnému zákonu uviedla atribúty, ktoré musí súd pri podmienenom prepustení skúmať. Zdôraznila svoj kritický postoj k svojej trestnej činnosti, poukázala na to, aby súd okrem už uplynutej doby, vzhliadol aj k predpokladom v podobe skutočnosti, že počas výkonu trestu odňatia slobody plnením svojich povinností a svojím správaním preukázala polepšenie a môže sa od nej očakávať, že v budúcnosti bude viesť riadny život. Zo zdravotného hľadiska, ani z dôvodu odstupu času od spáchania trestnej činnosti nie je riziko recidívy. V tejto súvislosti zdôraznila, že jej môže byť zverená dôvera spoločnosti, že aj bez ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody, trest, ktorý jej bol uložený, splní svoj účel. Ak bude nariadená skúšobná doba, bude sa počas nej pravidelne dostavovať k výkonu probačného dohľadu a spolupracovať s probačným a mediálnym úradníkom, bude sa snažiť viesť riadny život. Vyjadrila názor, že momentálna situácia, a to výkon trestu odňatia slobody je veľmi zložitá na udržiavanie rodinných vzťahov a na začatie života v jej veku ako riadny občan. Chcela by svoju trestnú minulosť zanechať a ďalej pokračovať životom riadneho občana. Sľúbila, že bude viesť usporiadaný spôsob života tak ako pred odsúdením, nakoľko samotné odsúdenie jej dalo dostatočnú nápravu a uvedomenie nad vlastným správaním. Opätovne uviedla, že má kritický postoj k svojej trestnej činnosti a sľúbila, že nebude páchať trestnú činnosť.

V petíte svojho podania navrhla, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a vyhovel jej žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Podaním ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 8. septembra 2021, odsúdená vlastnoručne doplnila skôr podanú sťažnosť. Uviedla, že vo výkone trestu je od 2. júna 2010, pričom trest vykonávala aj v SR aj v ČR. Všetky jej hodnotenia sú kladné. Čo konštatoval aj krajský súd. Napriek tomu jej podmienené prepustenie zamietol, čo sa zdá v jej prípade úplne absurdné. Opätovne poukázala na dĺžku výkonu trestu odňatia slobody. Zdôraznila, že v roku 2020 od januára mala zdravotný úraz hlavy, čo aj doložila lekáarskymi správami, bola hospitalizovaná v nemocnici v Trenčíne. Pričom si vôbec nepamätá obdobie, v ktorom jej boli uložené disciplinárne tresty. Nemyslí si, že 4 mesiace za 11 rokov zmenilo jej správanie. Pripustila stratu pamäti a skrat. Na konci podania čestne vyhlásila, že si dostatočne uvedomila páchanie trestnej činnosti, čo aj oľutovala. Uviedla, že ak by bolo jej sťažnosti vyhovené, bude viesť riadny rodinný život, lebo je už babka, ktorá sa chce starať o svoje vnúčatá, ako aj pomáhať svojim deťom.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdená podala sťažnosť, ako i konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a zistil, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a
b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia

slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienečne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Podľa § 415 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku o podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí.

Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmienečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (§ 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov).

Na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nemá odsúdená automatický nárok. K podmienečnému prepusteniu odsúdenej môže súd pristúpiť len ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdenej boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to tak formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdenej a v druhom rade preukázanie skutočnosti, že je možné od odsúdenej dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z predloženého spisu je zrejmé, že odsúdená vykonáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra - Chrenová trest odňatia slobody, ktorý jej bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. januára 2015, sp. zn. 6Ntc/12/2014, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Brne pod sp. zn. 53T/1/2013 zo dňa 24. mája 2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc pod sp. zn. 3To/103/2013 zo dňa 6. novembra 2013 v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov za spáchanie pokusu zločinu vydierania podľa § 21 odsek 1 k § 175 odsek 1, odsek 2 písm. a), odsek 3 písm. c) Trestného zákonníka a zbiehajúci sa pokus zločinu lúpeže podľa § 21 odsek 1 Trestného zákonníka k § 173 odsek 1, odsek 2 písm. a), odsek 3 Trestného zákonníka a prečin neoprávneného zaobstarania falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku podľa § 234 odsek 1, odsek 4 písm. a) Trestného zákonníka.

Odsúdená bol nariadený tiež výkon trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov, ktorý jej bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 14. novembra 2017, sp. zn. 2T/62/2010, právoplatný tým istým dňom, ako trest súhrnný, za zrušenia výroku o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 30. mája 2017, sp. zn. 7T/191/2006, právoplatný 31. októbra 2017, za trestný čin podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005.

Odsúdená nastúpila výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky dňa 16. apríla 2015, predpokladaný koniec trestu má 24. septembra 2026.

Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 21. apríla 2015, sp. zn. 6Ntc/12/2014 odsúdenej započítal do trestu odňatia slobody uloženého jej rozsudkom Krajského súdu v Brne zo dňa 24. mája 2013 pod sp. zn. 53T/1/2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc zo dňa 6. novembra 2013 pod sp. zn.

3To/103/2013, uznaného rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. januára 2015, sp. zn. 6Ntc/12/2014 dobu strávenú vo výkone väzby v Českej republike vo veci Krajského súdu v Brne, sp. zn. 53T/1/2013: od 2. júna 2010 do 7. marca 2012 a dobu strávenú vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike vo veci Krajského súdu v Brne, sp. zn. 53T/1/2013 od 7. marca 2012, vrátane doby prevozu odsúdenej na územie Slovenskej republiky až do prevzatia odsúdenej tunajšími orgánmi dňa 15. apríla 2015.

Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 14. marca 2018 pod sp. zn. 2T/62/2010 odsúdenej započítal do súhrnného trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14. novembra 2017, sp. zn. 2T/62/2010 v trvaní 5 rokov nepodmienečné zadržanie od 5. mája 2009 do 08. mája 2009 vo veci Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/112/2009 a vykonanú väzbu od 22. augusta 2005 do 27. októbra 2005 v zrušenej veci Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 7T/191/2006.

Vo vzťahu k formálnym podmienkam podmieneného prepustenia odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody ohľadom uznaného trestu je nutné uviesť, že z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). Ak však súd upravil (znížil) trvanie trestu postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z. alebo postupom podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, pri kategorizácii trestného činu je rozhodujúca trestná sadzba spojená s použitým ustanovením osobitnej časti Trestného zákona [publikované rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) č. 2/2016].

Pri právnej kvalifikácii podľa uznaného rozhodnutia ide o zločin vydierania podľa § 21 odsek 1 k § 175 odsek 1, odsek 2 písm. a), odsek 3 písm. c) Trestného zákonníka s trestnou sadzbou 5-12 rokov, zbiehajúci sa pokus zločinu lúpeže podľa § 21 odsek 1 Trestného zákonníka k § 173 odsek 1, odsek 2 písm. a), odsek 3 Trestného zákonníka s trestnou sadzbou 8-15 rokov a prečin neoprávneného zaobstarania falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku podľa § 234 odsek 1, odsek 4 písm. a) Trestného zákonníka s trestnou sadzbou 5-10 rokov.

V prípade odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14. novembra 2017, sp. zn. 2T/62/2010 ide o trestný čin podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 s trestnou sadzbou do 2 rokov, trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 s trestnou sadzbou 3-8 rokov a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 s trestnou sadzbou 2-8 rokov.

Vo všetkých prípadoch ide teda o zločin (§ 11 odsek 1 Trestného zákona), čomu zodpovedá lehota na podmienené prepustenie podľa § 66 odsek 1 písm. b) Trestného zákona. Podmienka na podmienené prepustenie po započítaní doby väzby a výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Brne pod sp. zn. 53T/1/2013 a v Slovenskej republike v trestnej veci vedenej na Okresnom súde pod sp. zn. 30T/112/2009 a pod sp. zn. 7T/191/2006 bola splnená dňa 25. marca 2021.

Vo vzťahu k prvej materiálnej podmienke súd hodnotí, či u odsúdenej došlo k polepšeniu, teda či u nej prebehol proces vnútornej premeny jej osobnosti.

Polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé osebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného. Dosiahnutý

stupeň nápravy je preto potrebné posudzovať nielen podľa správania sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, ale je nutné skúmať, či sa odsúdený zbavil záporných vlastností, charakterových čŕt, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestného činu, za ktorý bol odsúdený, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestný čin spáchať (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 37/1973).

Zo spisového materiálu vyplynulo, že správanie odsúdenej bolo do januára 2020 na požadovanej úrovni. Počnúc bezproblémovou adaptáciou na podmienky výkonu trestu odňatia slobody v ústave na území Slovenskej republiky, cez správanie na požadovanej úrovni, keď odsúdená rešpektovala príkazy príslušníkov ZVJS, dodržiavala hygienu, poriadok v osobných veciach, zapájala sa do činnosti pre všeobecný rozvoj, nezapájala sa do konfliktov, povinnosti plnila. Aj napriek zdravotným obmedzeniam vydávala stravu pre odsúdené ženy. Od roku 2016 do 2019 bola 7-krát disciplinárne odmenená. Rovnako tak aj podľa správ z ústavov z Českej republiky, kde odsúdená vykonávala väzbu a trest odňatia slobody, vyplynulo, že jej správanie bolo na požadovanej úrovni, bola disciplinárne odmenená.

Uvedené správanie odsúdenej však bolo aktuálne do začiatku roka 2020, keď došlo k zlomu v jej správaní. Pričom od 19. februára 2020 do 18. mája 2020 bola 18-krát disciplinárne potrestaná. V tomto období došlo k výraznému zhoršeniu správania u odsúdenej, dochádzalo ku konfliktom s odsúdenými ženami, odsúdená bola náladová, nezdržanlivá, verbálne agresívna a tak, ako to už bolo uvádzané v predchádzajúcom rozhodnutí, dochádzalo k častejším konfliktom, ako aj k porušovaniu ústavného poriadku, čo vyústilo dňa 23. januára 2020 do premiestnenia odsúdenej do samostatnej cely, mimo výchovného kolektívu ostatných odsúdených žien. Pozitívne zmeny v jej správaní a vystupovaní nenastali ani potom, ako bola dňa 25. januára 2020 z dôvodu zhoršeného zdravotného a psychického stavu premiestnená do Nemocnice pre obvinených a odsúdených a ÚVTOS Trenčín, nakoľko aj po tejto hospitalizácii boli naďalej zaznamenané porušenia ústavného poriadku, pri zaobchádzaní s odsúdenou sa uplatňoval direktívny prístup so zameraním na dodržiavanie ústavného poriadku, časového rozvrhu dňa interných noriem. Odsúdená, ako aj jej obhajca predmetné konanie značne bagatelizujú. Podľa ich názoru došlo k excesu, resp. ku skratovému konaniu, čo odsúdená doplnila tým, že mala úraz hlavy a dokonca pripúšťa amnéziu pamäte v období disciplinárnych trestov. Takéto argumenty vyznievajú vo svetle všetkých zabezpečených informácií značne nedôveryhodne, ba dokonca nepravdepodobne. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že hoci správanie odsúdenej bolo pomerne dlhé obdobie bez disciplinárnych trestov, dokonca možno uviesť na požadovanej úrovni, rozhodne nie je možné prehliadnuť skoro polročné obdobie, kedy dochádzalo k porušeniam poriadku. Najvyšší súd si preto nemôže osvojiť argumentáciu odsúdenej, podľa ktorej si vytvorila akýsi paušál dobrého správania sa, ktorý následne uplatní v prípade porušovania ústavného poriadku, na ktoré sa pre potreby podmieneného prepustenia nebude prihliadať. Navyše odsúdená sa k obdobiu svojho neadekvátneho správania stavia nekriticky. Pokiaľ uvádza, že v danom prípade išlo o exces, resp. skrat, tak najvyšší súd konštatuje, že obdobie trvajúce bezmála pol roka, kedy došlo k 18 disciplinárnym potrestaniam, značne nekorešponduje s tým, čo je možné bežne považovať za skrat, či exces. Rovnako tak sa nie je možné stotožniť s tvrdením, že odsúdená si nepamätá presne to obdobie „skratu“ kedy porušovala stanovené pravidlá. K argumentácii odsúdenej o neštandardnom postupe ústavu, najvyšší súd podotýka, že nikde nie je presne ohraničený počet disciplinárnych trestov, ktoré môžu byť uložené v určitom období. A teda z logiky veci vyplýva, že počet takýchto trestov je priamo úmerný počtu porušení, za ktoré sa tieto tresty ukladajú. Ako pomerne nelogické potom vyvstáva tvrdenie odsúdenej, ktorá napriek tomu, že pripustila stratu pamäte, vedela vyhodnotiť postup ústavu v danom období ako neštandardný. Najvyšší súd k uvedenému súhrnne dodáva, že nespochybňuje skutočnosť, že jestvovali obdobia, kedy odsúdená skutočne plnila všetky povinnosti, ktoré mala stanovené a správala sa na požadovanej úrovni. Zároveň však zdôrazňuje, že dobrodenie zákona v podobe možnosti podmieneného prepustenia odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody je viazané na pomerne prísne formálne a materiálne podmienky a len v prípade spoľahlivého zistenia, preukázania ich splnenia môže (nemusí) byť odsúdená podmienne prepustená z výkonu trestu odňatia slobody, inak celý trest vykoná. Je preto vecou odsúdeného, aby si svojím správaním a plnením si svojich povinností vo výkone trestu odňatia slobody, teda svojím aktívnym prístupom vytvoril podmienky pre svoje podmienené prepustenie. V danom prípade však k naplneniu prvej materiálnej podmienky nedošlo.

Čo sa týka druhej materiálnej podmienky, súd komplexne posudzuje skutočnosť, či odsúdená bude viesť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život. V rámci hodnotenia tejto podmienky krajský súd veľmi správne poukázal na skutočnosť, že odsúdená bola doposiaľ 4-krát súdne trestaná za páchanie závažnej trestnej činnosti, nielen na území Slovenskej republiky (trestný čin lúpeže, trestný čin vydierania, trestný čin pozbavenia osobnej slobody, trestný čin podielníctva). Ako závažnú skutočnosť možno považovať, že odsúdená zrejme vedela, keď páchala trestnú činnosť v Českej republike, že je stíhaná aj na území Slovenskej republiky a v páchaní trestnej činnosti ju zastavilo len obmedzenie osobnej slobody orgánmi činnými v trestnom konaní v Českej republike.

Uvedené skutočnosti však nemožno bagatelizovať ani s prihliadnutím na vyjadrenie odsúdenej, ktorá uviedla, že jej môže byť zverená dôvera spoločnosti aj bez ďalšieho výkonu trestu. Je chvályhodné čestné vyhlásenie odsúdenej o tom, že oľutovala trestnú činnosť a taktiež jej vôľa starať sa o vnúčatá a pomáhať deťom. Na druhej strane je nutné si uvedomiť, že takéto tvrdenia automaticky nezakladajú dôvod na podmiennečné prepustenie.

Aj z dôvodu, že riziko recidívy nie je nikdy možné určiť so stopercentnou istotou, je nutné posúdiť osobu odsúdenej čo najkomplexnejšie. Veľkú úlohu tu zohráva hodnotenie osoby odsúdenej z ÚVTOS, ktorý konštatoval, že resocializačná prognóza stanovená nástrojom hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti je nepriaznivá. Na základe toho bolo ÚVTOS uvedené, že odsúdená nepreukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie a neodporúča sa ju podmiennečne prepustiť. Na takto prezentovanom názore zotrvala aj zástupkyňa ÚVTOS na verejnom zasadnutí. S takýmto tvrdením sa stotožňuje aj najvyšší súd a rovnako ako krajský súd, má za to, že zostávajú pochybnosti o tom, či možno od odsúdenej očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Najvyšší súd dospel teda k záveru, že odsúdená materiálne podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nespĺňa, a preto ju nie je možné z výkonu trestu, ktorý momentálne vykonáva, podmiennečne prepustiť.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.